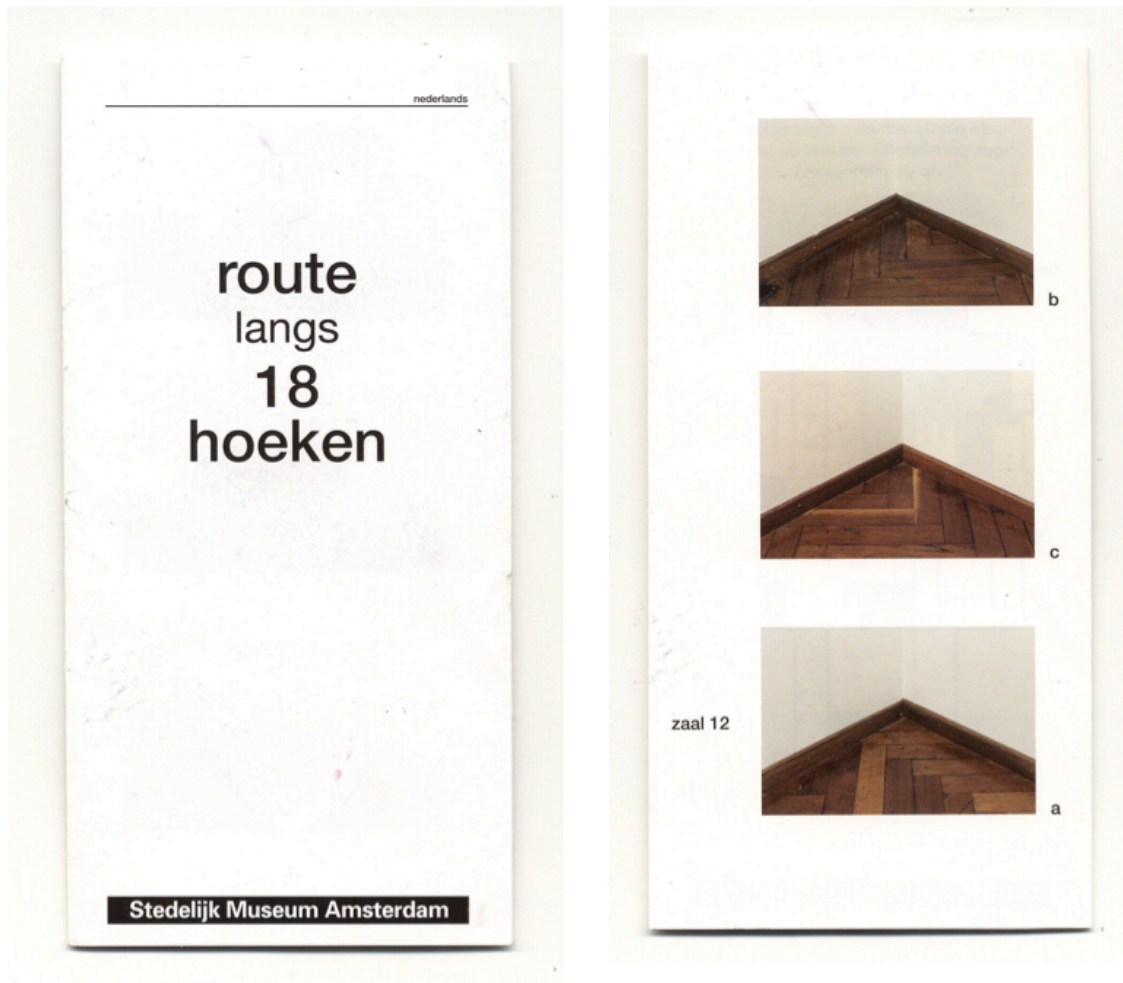

**Stedelijk Museum, Amsterdam
Route langs 18 hoeken 1993 / 2010**

Willem de Rooij

Tentoonstellingsruimten met zijn hoeken + brochure

Het Stedelijk Museum, voor de verbouwing het museum voor de moderne kunst in Amsterdam, nu tijdelijk geopend, voor dat de nieuwbouw ook geopend kan worden zo het opnieuw het museum kan worden voor de moderne kunst in Amsterdam.

Onverwachts wist ik niet dat het museum zo leeg zou staan. Een wandeling door heen verbaasde het mij dat heel minimalistisch en leeg was ingericht, een vleugel verdieping waar je normaal zo'n 100 stukken zou verwachten, ik kon er niet meer dan 3 of 4 ontdekken, wel zag ik dat er werd geëxperimenteerd met de verschillende manieren van het licht en zijn spel.

Een helft van een benedenverdiepings vleugel verbaasde mij helemaal, complete leegte, maar toch een zogenoemde kunsttentoonstelling.

De tentoonstelling begon met een klein bordje met een korte uitleg en een houder met brochures. Dit alles gemaakt door Willem de Rooij in 1993 en 2010.

Willem de Rooij heeft het gemaakt in de kunstwereld met fotografie, film en 3D installaties. Van 1994 t/m 2006 heeft heel veel kunstprojecten gemaakt met zijn inmiddels overleden compagnon Jeroen de Rijke. Zij hebben veel kunnen exposeren in vooral Duitsland, Zwitserland en Noord-Italië. Dit was meestal aan de hand van films (geen speelfilms), echte museumfilms geen films die in een cinema thuis horen, deze films werden dan ook gefilmd met enkel vast camera's.

Een voorbeeld hiervan was het filmen van een lege ruimte in een kerk nu een moskee, gedurende 10 minuten, waarin alleen werd gelet op de minieme verschillen die plaatsvonden in de ruimte. Hij ontving veel inspiratie van schilderijen van Jacob van Ruisdael, vol met de symboliek van de menselijke vergankelijkheid. Hierin vind hij zelf dat alles veranderd ook zonder de inmenging van de mens.

Een vergelijkbaar werk was weer een vast camerabeeld gericht op een sloppenwijk naast een vuilnisbelt in Jakarta, gefilmd tijdens een zonsopgang. Hierin mocht de kijker zelf bepalen wat hiermee bedoeld werd, de ellende van de armoede in de sloppenwijk of de schoonheid van het rijzen van de zon of natuurlijk een combinatie van de twee.

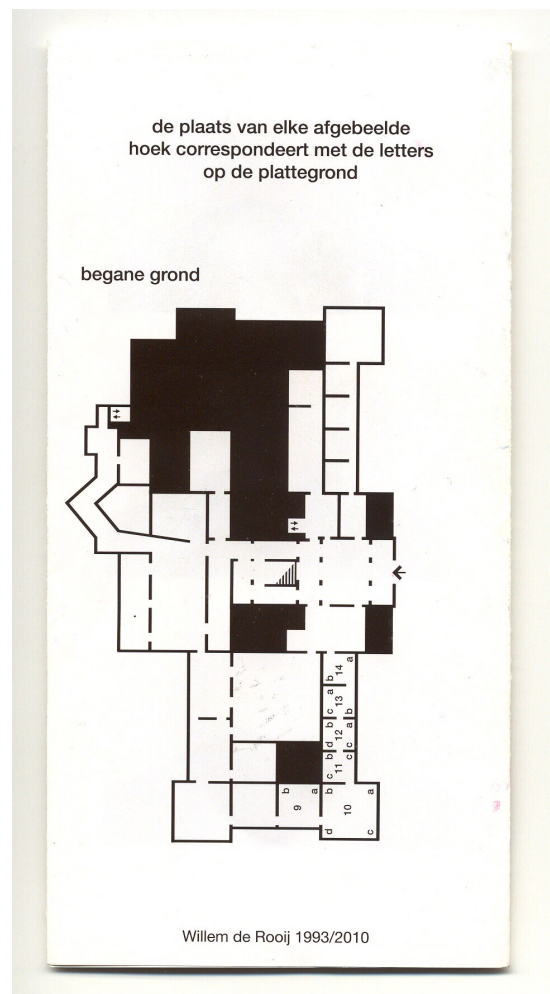
Ook nu exposeert hij niet alleen in het Stedelijk, maar ook in de kunstgalerie van Berlijn. De Rooij is geen grote in de kunstwereld en over het algemeen is er weinig informatie te vinden over zijn werk en de man zelf.

In 1993 heeft de Rooij 18 hoeken kunnen fotograferen in het Stedelijk museum. Heeft werkelijk elke 4 hoeken van elke zaal nauwkeurig gefotografeerd, de foto's in de brochure zijn qua perspectief moeilijk te onderscheiden, het centrum van elke hoek zal, als je deze over elkaar zou leggen precies over elkaar vallen. Wel hebben sommige wel of geen stopcontact in beeld. Wat de alle foto's degelijk onderscheiden zijn de manier hoe ze zijn versleten, afgetrapt en afgesleten. Hoe sommige plinten duidelijk zijn vervangen en of aan vervanging toe zijn, en in sommige hoeken het parket los komt te zitten door vocht en water. Deze 18 foto's heeft hij al in '93 gemaakt, tijdens zijn studie aan de Rietveld Academie. Heel misschien in het achterhoofd dat het verbouwd zou worden, maar waarom hij dit heeft gedaan 15 jaar voor de start van de verbouwing is een mysterie. Wie zegt dat deze hoeken nog zouden bestaan na de verbouwing, er zouden zeker nog geen concrete plannen bestaan voor de vernieuwing. Verder zie ik weinig verschil tussen de hoeken en wekt het weinig enthousiasme bij mij op, als ik terug denk aan wat hij gedaan heeft met film, heb ik daar voor veel meer begrip.

Nu terug naar het heden, de rondgang langs alle 18 hoeken kan vanaf 2 punten worden gestart, één helft van de vleugel is gereserveerd voor deze zogenoemde tentoonstelling.

Wat eigenlijk alleen bestaat uit de leegstaande tentoonstellingsruimten, en de brochures aan de 2 beginpunten van de tentoonstelling.

Verder is de uitleg van de rondgang miniem, ik miste een duidelijke uitleg in de brochure zelf. De naam en de brochure "Route langs 18 hoeken" maakte mij in het begin wel nieuwsgierig, maar eenmaal in de ruimtes angekommen begreep ik het op zich wel, maar was daarop op zoek naar heel veel meer, ik stond nu eenmaal in een compleet lege ruimte met een folder in mijn hand met alleen foto's met versleten hoekjes, deze waren keurig weg gewerkt. Deze zijn nu na de verbouwing allemaal compleet identiek.

Ik verwachtte ten eerste dat de Rooij elke hoek iets eigens had gegeven, maar dat was het niet. Ik ben ook een aantal keer terug gelopen en vergeleken of ze echt op elkaar leken, maar geen van allen had nog iets van die tijd over, geen van allen was versleten en elke hoekje had hetzelfde nieuwe stukje parket en nieuwe 2 plinten, zelfs de stopcontacten waren verdwenen!

Na het onderzoek naar de betekenis en de geschiedenis van dit werk en Willem de Rooij, werd dit alles mij een stuk duidelijker wat de Rooij hiermee wilde bereiken. Vreemd is wel waarom hij deze foto's in 1993 al gemaakt heeft, mijn vraag hierbij is wist de fotograaf al wat hij hiermee wilde doen, zou hij het hiervoor willen gebruiken om na een eventuele verbouwing de nieuwe hoeken te gaan vergelijken of missen er nog een heleboel hoeken van het hele museum of van vele andere museums, dit laatste zou ik eerder gaan doen

Mijn mening hierover was in het museum negatief, ik zag dit vooral als zinloze ruimtevulling van een museum die kwablijk niet vol te krijgen is. Tijdens en na het schrijven van deze reflectie met het inbegrepen onderzoek, heb ik toch meer begrip gekregen voor dit werk maar vind ik toch zeer minimaal om dit als ruimtevulling neer te zetten het zou meer passen als iets extra. Zijn eerdere werk dat hij heeft gemaakt heeft veel meer kwantiteit en zo ook veel beter te begrijpen. Het is niet minder dan een leeg gebouw vullen met leegte en vragen. Maar dit werk krijgt toch ook weer meerwaarde als de ruimten leeg is, een goede oplossing als de ruimten toch leeg zijn.